

LÁBBADOZÁS.

1.

Im üdvözöllek:
 Két kezem kinyujtom —
 És üdvözölnek
 messze ott, a tölgyek,
 mik áttükröznek tisztán ablakunkon.

Nézd, itt a só és ott a lágy kenyér.
 Ül mellém és beszélgess el velem,
 mint két barát, ha csendesen
 beszél
 ezt-azt, esőt
 és aztán vén telet.
 Egyél, igyál és hadd, hogy szertelen
 elnézzelek.

A szem, a száj,
 a tincsek is nyakadnál,
 oly ismerősök s mégsem ismerem.
 Hány úton és hány ösvényen haladtál
 és anda kézzel mennyiszor mutattál
 kilincseken,
 hogy elváltunk és kétfelé futottunk.
 Most ősz van és mind hűvösebb az éj.
 Mondd mégis, mondd: valóban? ez te volnál?
 Fejedd el ints, s jó volna, hogyha szólnál:
 Én, én vagyok, ki most veled beszél.

2.

Csend van, — Fejem
 lefektetem
 karomra, mint ki szörnyű fáradt,
 vagy hirtelen sebet kapott.
 Lámpásai az éjszakának,
 nem villóznak a csillagok.
 Tíz óra van és mitse látni.
 Ki tétovázik, elveszett.
 Ül asztalomhoz, légy ma bárki
 és ments, ó, ments meg engemet.

Az asztalom
 itt áll és ott az ágyam.
 Nézd, ott egy kép és rajta szélmalom.
 Mögötte ják —
 Jó tudni, erre jártam.
 S ha nem vagy itt, hát véle allatom,
 mindazt, mi fáj,
 hogy rosszabb és sötétebb,
 mint elgondoltam volna, — és sivár,
 az élet,
 a hegy-völgyek és vetések,
 a táj.

Most itt az ősz,
 a hosszú, hosszú esték
 hideglelős
 magánya, mély magány.
 Hajóra szállni, bárhogy is szeretnék
 egy álmos víz, egy víz, egy zölddel-egy-kék
 és hosszú tónak mélyebb oldalán, —
 letűnt a nyár,
 letűnt s tusázni kell
 e tájon, mely halálosan kopár,
 az ősz sötét, sötét felhőivel.

Toldalaghy Pál.

VALÉRY LARBAUD:

LA RUE SOUFFLOT.

Rövid napunknak mihamar vége: utolsó éveink
 úgy nyílnak elénk, mint ezek az utcák. A régi
 kollégium ott áll híven, s ez a négyszögű tér is,
 s az öreg templom, ahová láttuk belépni
 a halott Verlainet. Valójában — hiába mind
 a tenger és sok bolyongásunk — innen soha
 nem szakadtunk el. És egész életünk mi más:
 rövid utazás Párisban, körben, ide s tova.
 És azután is: itt maradunk, noha
 láthatatlanul, elfelejtve, de halhatatlan
 a gyermekkor s az első szerelem városában,
 tizenkét esztendőnk s a furcsa találkozás
 ámulatával, mely mormolni készlet a forgatagban:
 «Porque sabes que siempre te he querido . . .»
 s egy járókelő, aki meghal, megfordul utánam.

Rónay György fordítása